

Miha Mazzini

Lomljenje mojih kosti

»Jaz da sem agresiven, pička ti materina, jaz?«

Pokimal je tako globoko, kot da išče popek v trebuščku, pritisnjenem ob stekleno mizo. Odkar je zaposlenim sporočil, da lahko uporabljajo tudi dvigalo, rezervirano samo zanj, sem sumil, da je z njim nekaj narobe. Nato je nehal parkirati svojega hummerja povprek prek treh mest, včeraj pa se je pripeljal z BMW sedmico, primerno direktorju kakšne penzionerske firme.

Gledal me je z očmi umirajoče sirote iz nemega filma.

»Kaj je narobe s tabo?« sem ga vprašal.

»Z enim od naju je ...« je odgovoril nekam tenko, kot posušena pičkica. Resno sem pomislil, če ga niso mogoče zamenjali Marsovci – vendar, kaj bi z njim?

»Kaj hočeš?« sem siknil in namenoma spačil zgornjo ustnico, kot bi vohal sveže govno človeka, ki se je prejšnji dan prenažrl svinjine.

»Poznava se že iz osnovne šole. Takrat si bil čisto drugačen. Zdaj pa ...«

Umaknil sem pogled na velik okvir sredi pisalne mize in revijo v njem. Njegova žena je bila mis nečesa v prvem letniku univerze, in če bi vedela, da jo bo čez dvajset let mož raje gledal tedanjo kot sedanja, se ne bi tako široko smehljala.

»Kaj hočeš?«

Namrdnil se je in pogledal v strop, adamovo jabolko mu je rahlo drhtelo.

Prešinila me je čudna razlaga:

»Si našel Boga?«

Odkimal je.

Tudi sam sem pogledal navzgor, a nisem videl drugega razen klimat-skih rešetk.

»Ga še iščeš?«

»Ne.«

Vstal je, stopil do odprtih vrat, globoko vdihnil in odkorakal na teraso. Sledil sem mu.

»Hočem,« je ponovil glasneje, kot bi bilo treba, »da si spet takšen, kot si bil v srednji šoli, kul, tako smo temu takrat rekli.«

Porinil je roke v krošnje cipres, ki so rasle iz ogromnih loncev in vlekle ograjo okoli polovice šestega nadstropja.

»O čem govoriš? Povej mi jasno in glasno!« sem pristopil.

Mesto je brnelo v globini, avtomobili so tekmovali, kdo bo bolj zasvij-njal zrak, ki so nama ga pošiljali.

Zašepetal je, da sem ga komaj razložil in sem moral vprašati za potrditev:

»Doktor? Kakšen doktor? Psihiater?«

Odkimal je in gladko pobrit vrat mu je mehko drsel po ovratniku. Vedno je bilo nekaj prašičjega na njem; mogoče me je to privlačilo, saj sem šele po infarktu pred dvema letoma postal vegetarijanec. Blagi, ker je bil tudi infarkt tak.

Imel je dobre ideje: prva, da je Slovenija majhna država, drekec pekec na zemljevidu sveta. Zato ni treba proizvajati, naj to počno tisti, ki imajo delavcev na pretek, recimo Kitajci. Midva bova le uvažala. In sva. Vrnil sem mu s svojo odlično idejo: bednikom lahko prodajajo tudi bedniki, frajerji morajo prodajati državi. Nato je bil spet on na vrsti: skladišča, roba, pakiranje, kdo to rabi? Prodajajva številke in obljube. Tako sva začela reševati podjetja, kar je spominjalo na pobiranje starih konzerv, odvrženih na mravljišče. Pojedene so do konca, le zaostale mravlje mo-raš odpihniti in drago prodati prostor, ki so ga zavzemale.

»Doktor?« sem ponovil.

Gledal je v tisto zelenje, kot bi ga hotel pomuliti.

»Ruski ...« sem ga komaj razložil nad hrupom.

Počutil sem se kot na otološkem pregledu: »Se lahko obrneš in poveš jasno in glasno?«

Na moje presenečenje je ubogal, čeprav je besede vlekel iz sebe kot zasušen kečap:

»Slabo sem se počutil. Žena mi je priporočila tega zdravnika. Kipaje ... ruski ... Kaj vse so v Sovjetski zvezi razvijali za kozmonavte ... Imajo napravo ... držiš dve elektrodi ... stroj pa piska ... No ... Ugotovil je, da sem poln negativnosti. In potem, hitro, le po petih seansah, da ni moja, ampak zunanja. Moral sem prinesiti osebni predmet vsakega iz svoje bližine ...«

»Čakaj malo! Tiste kraje v firmi ...«

Poznam ga petintrideset let in nisem vedel, da je zmožen tega, kar se mi je prikazalo: rdečina lic.

»Ti si,« je rekel. »Trajalo je par mesecev, da je doktor ugotovil ... Ti si. Vsa ta negativnost, agresivnost ... To si ti.«

»Sta buljila v steklenico vodke, dokler se ni prikazala moja slika?«

Prizadeto me je pogledal.

»Ne šali se, zares gre. Nisem mogel več tako živeti.«

Tudi videti je bil čuden. 'Kriza srednjih let?' sem pomislil.

»Kaj hočeš,« sem ga vprašal, »oziroma kaj hoče ruski guru?«

Pogledal me je s pogledom trpečega za hemoroidi.

»Poglej,« je rekel, »ti si agresivec. Potem pa jaz hodim na zborovanja tistih luzerjev in jih počasi porivam proti robu, dokler jih nazadnje ne porinem čez. To bi moral narediti ti!«

»A! Nisva tako zmenjena,« sem siknil, »jebi se.«

»Jebi se ti, jaz sem lastnik 51 % firme,« je dodal stavek, ki sem ga pričakoval, in se takoj skremžil, kot bi bile besede limone. »A vidiš, a vidiš, v kaj me siliš? V zmerjanje in negativnost!«

»No, kaj predlagaš? Da boš ti odpustil 51 % Kemintechsovcev, jaz bom pa preostalih 49 %?«

Gledal me je kot oče gleda majhnega otroka, ki so mu skrivnosti sveta še skrite. Rusi so zajebali: Če bi bilo po moje, bi Lajko pustili na Zemlji in izstrelili koga drugega.

»Bova zamenjala način dela? Bova nehala kupovati in odpuščati?« sem vprašal.

Od napetega razmišljanja, kaj hočem povedati, so se mu gube med obrvmi stisnile v mini anus: »Ne, to pa ne. Od česa bova pa služila?«

Obrnil sem se in šel v svojo pisarno, na drugem koncu nadstropja, brez terase in z razgledom na sosednjo stolpnico. Včasih tisti odstotek veliko pomeni.

*

Vedel sem, kaj bo sledilo, pasji sin se bo šel mobing. Naslednji dan me je na mizi pričakalo kinder jajce in nekakšna *new age* voščilnica z navodili za sproščanje agresije. Ko sem jo odprl, je na mizo padel kupon za brezplačni tečaj meditacije. Mojega partnerja razum še ni povsem zapustil, saj mi ni upal dati dostopa do svojega guruja.

Večkrat dnevno sem dobival spodbudne maile, ki so mi takoj pognali sredinec nad tipko delete, dokler nisem pomislil, da mi je mogoče med plevel podtaknil pomemben stavek in sem moral brodirati po govnu.

Počasi se je bližal rok, ko bo treba rešiti problem Kemintehsa, ni pa bilo videti, da se bo večinski lastnik zmigal.

Napočilo je jutro, ko njegovega avta ni bilo na običajnem mestu. Prostor ob vhodnih vratih je sameval, gledal sem v rumeno oznako za invalide in najprej pomislil, da je dokončno zbolel, nato pa sem le opazil BMW. Stopil sem v sredo kroga, ki je predstavljal voziček, in prešinilo me je, da partnerja poznam predolgo. Zato ga ne vidim takšnega, kot je tisti trenutek, marveč oblikujem svoja pričakovanja glede na preteklost. Pritisk mi je legel za vrat in trajalo je, preden sem prepoznal strah. Vse skupaj sem jemal prelahko, človek je v resni osebnosti krizi. Če ne parkira več na najbližjem prostoru in raje hodi, potem je zmožen storiti kar koli.

Tajnici sem poslal mail in sprejel me je takoj. Upal sem, da ne opazi, kako počasi in razločno govorim z njim, kot bi obiskal posebno šolo:

»Povej mi, kaj hočeš?«

»Hočem ti samo dobro. Hočem ... Toliko let delava skupaj ... Ampak se ne pozna, zares. Ne druživa se, kar je v redu. V redu. Cele dneve sva v službi, v istem prostoru pravzaprav ... Energije se prenašajo. Rad bi se počutil boljše, no. Saj več časa preživiva tukaj kot z družinami. Oprosti, vem ... Se opravičujem ... Nisem te hotel prizadeti.«

Pokimal sem, je že v redu, in vprašal: »Peče te vest?«

Spet se je mrščil in razmišljal.

»Čemu? Saj delava vse legalno.«

V pisarni je bilo nekaj drugače kot po navadi, a nisem mogel ugotoviti, kaj.

»Prosim,« je rekel, »delaj na sebi. Moraš se znebiti negativne energije, doktor je ugotovil, da se premalo zavedaš sebe, nisi dovolj v stiku s seboj.«

»Ga lahko srečam?«

»Ne, to pa ne, nisi še zrel.«

»Aha. Koliko pa ga plačuješ?«

»Kaj pa je to važno? Denar ni pomemben.«

»... kadar ga imaš.«

»Ja, res je, zato pa ga moraš imeti. Denar je mera svobode.«

Debelo sem ga pogledal.

»Poglej ...« je nadaljeval, »že toliko let delava skupaj. Rad bi, da bi bil spet takšen, kot si bil včasih.«

»KAKŠEN PA SEM BIL VČASIH?«

Odskočil je s stolom vred.

»Oprosti,« sem rekel, »OK. Kakšen sem bil?«

Začudeno me je gledal.

»Ne vem. Drugačen.«

»Kakšen?«

V zadregi si je, kot vedno, pričel s kazalcem vrtati po ušesu.

»Ne vem. Tu se na seansah ustavim, pri misli, da si bil drugačen. Dajva se dobit jutri, mogoče bom že vedel.«

*

Odkar je žena postala bivša, sem sobo za goste spremenil v prostor za vadbo električne kitare. Nabijal sem en sam riff, dokler nisem več čutil konic prstov in se mi je s kazalca poredila kri. Popacal sem tipkovnico, ko sem naročal ekspresno dostavo bobnov.

Mogoče bi moral govoriti z njegovo ženo, me je spreletelo.

Naslednji dan sem se iz službe odpeljal do hiše v predmestju in pozvonil, ne da bi se najavil. Hotel sem, da bi imel moj obisk pridih poslovnosti, zato nisem vzel šopka ali steklenice, le kondome.

Moj partner je očitno ruskemu doktorju pozabil dostaviti kak njen predmet, recimo dildo. Govorila je in govorila, preskakovala s teme na temo, skakala po otočkih, ki so komaj kukali iz njenega globokega obupa. Nekaj časa sem ji poskušal slediti, potem pa sem ugotovil, da povedano ni važno, zadostuje, če občasno prikimam. Sošolec je hotel in osvojil trofejno ženo, a naredil napako, ker je ni takoj po tekmovanju za mis nagačil in razstavil nad kaminom.

Saj je bilo z njenim telesom vse v redu, od vsadkov v dojkah prek boksiranega obraza do mišic, pridelanih z osebnim trenerjem, hkrati

pa sem imel občutek, da porivam lutko. Legla je na posteljo in izbočila rit, kot bi igrala nosilec za parkiranje bicikla. Ko mi je prišlo, je obmirovala, nato pa začela jokati, in ko sem se hotel odmakniti, se je rinila vame, dokler nisem obmiroval. Gledal sem uro ob postelji in razmišljal, kaj bomo s tem Kemintechsom. Lahko jih odpustim sam, toda če ne ustavim partnerjeve norosti na začetku, kje se bo končala?

Poslej sem vsak dan šel iz službe. Glede na časovno razmerje med seksom in jokom sem imel občutek, da jo ožemam, ne fukam.

*

Partner je rabil cel teden, preden me je pričakal z zmagoslavnim nasmehom:

»Spomnil sem se, včeraj, na seansi. Jaz sem bil vedno takšen, kot sem zdaj, ti si bil pa drugačen.«

»No, kakšen?«

»Se spomniš ptiča?«

»Ne.«

Tako je bil zadovoljen sam s sabo, da si je skoraj zaploskal.

»Ha, se spomniš izleta na tisto goro, v osnovni šoli?«

»Katerega?«

»Ko smo našli ptiča?«

Odkimaval sem.

»Padel je iz gnezda. Hoteli smo ga ubiti s kamni, pa si nam preprečil. Pobral si ga in ga nesel vso pot v dolino. Vsi so te zafrkavali.«

Nekaj se mi je začelo zgoščati v spominu in silovito mi je hotel pomagati.

»Hranil si ga! To je bilo še pred internetom, v knjižnici si spraševal, kaj mu moraš dajati. Vsak dan sem prišel in gledal, kako skrbiš zanj. Se spomniš, kako si ga učil leteti?«

Nekaj sem zagodrnjal.

»Dal si slovar na mizo, ptiča nanj in s konico prsta si ga rinil čez rob. Se spomniš, kako je začel mahati s krili?«

»Ja.«

»No, vidiš! Potem si ga porival čez rob mize in nazadnje sva ga odnesla na vrh stolpnice. Na seansi sem držal elektrode in nisem mogel verjeti, kako živo mi je tisto jutro vstalo v spominu! Zora, mir, ti s črnim ptičem v rokah. A je bilo tako?«

»Ja.«

»In potem si rekel: 'Ampak ne more oditi kar tako, dajva se posloviti od njega! Dajva mu zapet!' Začel si peti neki komad od Beatlov, your bird can sing, nekako tako, pa se nisi spomnil besedila in si potem zapel Let it be. Kakšno jutro je bilo!«

Spomnil sem se vsega: »Narobe si razumel.«

»O, kje pa! Ne zanikaj lastne dobrote!«

»OK. In?« sem rekel.

»Šla sva do ograje, iztegnil si roke in spustil ptiča. Kakšno jutro!«

»Padel je kot kamen,« sem odsekano pojasnil.

Prizadeto se je skremžil:

»Ne bodi malenkosten. A vidiš, kako ti ven tolčeta tvoja negativnost in agresivnost?«

Moral sem se osredotočiti na roke, ker so se mi začele tresti. Sem prav slišal, je res izgovoril 'njegativnost' in 'agrjesivnost'? Mu bodo kmalu iz ust pričeli lesti trakovi s podnapisi v cirilici?

Gledal me je, kot bi bruhal cekine.

»In? Kaj zdaj?« nisem več zdržal.

»Zdaj mi je vse jasno. Gre za ... V paralelnem svetu sem jaz tu, kot zdajle, ampak tebe pa ni. Ti delaš dobra dela, ti pomagaš drugim, ti si dobri samaritan. To je moja krivda, zato se slabo počutim. Ker sem te speljal v posel namesto v dobrodelnost. Lahko bi bil v Indiji z Materjo Terezo!«

»Mrtva je.«

»A vidiš? A vidiš? Doktor pravi, da je to tipično! Da se obešaš na malenkosti, ker ne dovoliš, da bi te resnica osvobodila! In ker ne živiš svojega življenja, nas vse okužuješ z agresivnostjo in negativnostjo!«

Zavedel sem se, da izdihujem na glas, kot bi sedel na fakirskem stolu. Gledala sva se in opogumljajoče se mi je smehljala.

»Kaj pa Kemintechs?« sem vprašal.

»Morajo biti odpuščeni.«

»Obožujem stavke v nedoločniku. Kdaj jih boš odpustil?«

Spet je dobil pogled prizadetega očeta.

»Ne morem jaz. Res ne. Toliko sem vložil, da pridem na višji nivo ...«

V tistem trenutku sem ugotovil, kaj se je spremenilo v prostoru in spreletela me je groza: iz pisarne je odstranil sliko Steva Jobsa.

*

»Prosim, pojdi in jih odpusti,« je rekel, »soočiti se moraš s svojo agresivnostjo!«

Komaj sem požrl kletvico.

»Poglej,« sem začel, »predlog imam: imenujeva nekega direktorja, ki bo ...«

»Ne,« se je ostro uprl, »to je med nama. Kot je rekel doktor, bila sva mlada, ko sva začela, in kosti so se nama čudno zarasle. Zdaj jih je treba polomiti in jih postaviti v pravo lego.«

»OK, koliko odstotkov podjetja mi daš?«

V čudenju je odprl usta.

»Tega pa ne morem, potem ne bi bil šef. Ne bi bilo pravično, več denarja sem vložil v zagon.«

»Pet tednov poletne plače, ker sem jaz lahko delal le štiri tedne.«

»Vseeno. Le dobro ti hočem,« je dodal.

»OK. Boš odkupil mojih 49 %?«

»Veš, da nimam toliko denarja.«

»Kaj pa potem hočeš?«

Zavil je z očmi, zgrožen nad mojo možgansko zakrnelostjo.

*

Dvočetrtnski ritem, hitreje in hitreje, dokler nisem ugotovil, da me zanimajo samo prehodi. Prehod za prehodom, hitreje in hitreje, da ima vsak las svojo kapljo in majica tleska ob podivjano telo.

*

Sredi joka je rekla: »Če bi imela otroka, bi bilo vse drugače.«

*

»Prosim, pojdi in jih odpusti, zdravilno bo delovalo nate! Doktor pravi, da lahko zamižiš na najvišji točki svoje aktivacije in greš vase, v stik s sabo. Zagledal boš sebe od zunaj, kot svojega dvojnika, pazi, takole je rekel: Doppelgänger. Ker bo tvoj pravi jaz gledal lažni jaz, boš osvobojen. Odprl boš oči in miren boš. Drug človek boš! Pravi ti boš! Čist! Mogoče boš dobil nazaj družino ali pa začel novo. Prosim.«

*

Kako je lahko počila E-struna? Saj je najdebelejša, jebemo sonce! Začel sem grabiti za preostalih pet in nazadnje treščil kitaro ob zid.

Pri bas bobnu sem predrl opno. Rjovel sem na zaposlenega pri internetni prodaji in nisem nehal, čeprav sem se zavedal, da je že zdavnaj prekinil.

*

Investitorji so spraševali, kaj je s Kemintechsom. Meje sem posredoval partnerju, nazadnje sem še telefon dal prevezati na njegovo številko.

Dolgo sem rjovel na tajnico, ki mi je pozabila vpisati sestanek.

*

Naslonil sem obraz na činelo in pustil, da znoj zalije jeklo.

Partner mi je v koledar spustil redne dnevne sestanke ob devetih zjutraj, pridigarski zajtrk na terasi. Njegova žena se je med seksom obrnila in me gledala, ne da bi utripala z očmi. Za jokanje se je še vedno prevalila na trebuh, kar mi je bilo v olajšanje. Rekla je, da sem edini, ki jo razume.

Mogoče bi tudi jaz moral poiskati kakega uvoženega zdravnika in ugotoviti, kaj se je zgodilo s temi ljudmi? Zakaj mi to počnejo, me kleve-tajo in mi podtikajo svoje predstave? Če so se vsi spravili nadme, kakšen pa naj bom, če ne agresiven?

*

Zahteval je še dodatni sestanek, opoldne. Pravkar sem se vrnil od njegove žene, ki je tokrat vzdihnila, da bi se rada poročila z mano, in občudoval sem lasten penis, ki je tako izjavo zdržal trd do konca.

Partner je gledal promet pod sabo in božal ciprese. Videti je bil kot Jezus, ki so mu ukradli ovčice.

»Pospremil te bom,« je rekel in si obrisal prste v robček. »S tabo bom šel do stopnic, do govorniškega odra, stal ti bom ob strani. Ker te imam rad. Včeraj, na seansi, me je spreletelo.«

»Kaj ti dajejo v te elektrode?«

Odmahnil je z dlanjo.

»To je samo površina. Ta tvoja ostrina, zavračanje. Ker se bojiš meh-kobe, ki bo zasijala iz tebe, ko se znebiš agresivnosti. Ko boš spet pravi ti, kot si bil takrat, ko si učil ptiča leteti. Pridi, da te objamem!«

Razširil je roke.

Zamižal sem.

Gledal sem rdečkasto nebo, prekrito s padajočimi utrinki.

Začel sem peti:

“When I find myself in times of trouble,

Mother Mary comes to me

Speaking words of wisdom, let it be.

And in my hour of darkness

She is standing right in front of me

Speaking words of wisdom, let it be.

Let it be, let it be, let it be, let it be,

Whisper words of wisdom, let it be.”

Ko sem odprl oči, ni bilo nikogar, da bi zaploskal miru, ki sem ga čutil.